

Vonnisnummer / Griffinummer /
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak 30 juni 2021
Naam van de beklagde(n) 1. 2. 3.
Systeemnummer parket 16RG37520 Dossiernummer 21G001117 Notitienummer parket

rechtbank van eerste aanleg
Oost-Vlaanderen, afdeling
Gent
Kamer G30DI

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het openbaar ministerie tegen:

1. , met maatschappelijke zetel gevestigd te ,
ingeschreven onder het ondernemingsnummer BTW-nummer:
2. , geboren te op , ingeschreven te
, van Belgische nationaliteit, RRN:
3. geboren te op , ingeschreven
te , van Belgische nationaliteit, RRN:

beklaagd van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

een woning of specifieke woonvorm die niet voldoet aan de vereisten van art. 5 § 1 Vlaamse Wooncode verhuren, te huur stellen of ter beschikking stellen

als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning of een specifieke woonvorm, als vermeld in artikel 5 § 3 lid 1 van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, die niet voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van voornoemd Decreet, rechtstreeks of via tussenpersoon, te hebben verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning,

namelijk als verhuurder, in het pand gelegen te kadastraal gekend als
, eigendom van
ondernemingsnummer maatschappelijke zetel te

een ongeschikte en onbewoonbare woning te hebben verhuurd aar

en

(art. 2 § 1, 31°, en 20 § 1 lid 1 Decreet 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode)

te in de periode van 11 februari 2016 tot en met 15 oktober 2018 (zie stukken 1-12, 134-139, 14b, 141d, 144-154, 156, 160, 180, 185, 189, 203, 210-211, 218-222 en 254)
door

VERMOGENSVOORDEEL : art. 42 en 43 bis S.W.B.

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van **48.640,00 euro**, zijnde

1. **hetzij** de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
2. **hetzij** goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
3. **hetzij** inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Berekening:

- huuropbrengst gedurende de periode 11/02/2016 tot en met 15/10/2018 of 32 maanden aan een maandelijkse basishuurprijs van 200,00 euro = 6.400,00 euro (verhuur aan - zie stuk 165-166)
- huuropbrengst gedurende de periode 11/02/2016 tot en met 15/10/2018 of 32 maanden aan een maandelijkse basishuurprijs van 600,00 euro = 19.200,00 euro (verhuur aan - zie stuk 137)
- huuropbrengst gedurende de periode van 11/02/2016 tot en met 30/09/2016 of 8 maanden aan 160,00 euro x 18 pp = 23.040,00 euro (verhuur aan - zie stuk 139 en 165)

PROCEDURE

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaardingen werden regelmatig betekend.

De dagvaarding werd op 19 februari 2021 ingeschreven op het kantoor rechtszekerheid te Zij vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheek.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 16 maart 2021.

Bij tussenvonnis van 16 maart 2021 werd meester _____ ; advocaat te _____ , aangesteld als lasthebber ad hoc om de eerste beklagde te vertegenwoordigen in deze strafprocedure en werd de zaak voor behandeling gesteld op de terechtzitting van 15 juni 2021.

2. De rechtbank aanhoorde op de terechtzitting van 15 juni 2021:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door _____ , substituut-procureur des Konings;
- de eerste beklagde, _____ , in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door de lasthebber ad hoc meester _____ , advocaat te _____ ;
- de tweede beklagde, _____ I, in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ loco meester _____ , beiden advocaat te _____ ;
- de derde beklagde, _____ I, in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ loco meester _____ , beiden advocaat te _____ .

3. De verjaring van de strafvordering is op heden niet ingetreden.

STRAFRECHTELIJK

Feiten

De eerste beklagde verhuurde een woning in het pand gelegen te _____

De tweede en de derde beklagde zijn de bestuurders van de eerste beklagde.

Op 11 februari 2016 stelde de wooninspectie vast dat de woning niet voldeed aan de minimale woonkwaliteitsnormen.

Het pand betreft een halfopen bebouwing opgebouwd uit een gelijkvloers, een eerste verdieping en een verdieping onder een zadeldak. Het pand omvat twee studio's, vijf kamers en gemeenschappelijke ruimtes.

Het gebouw behaalde 18 strafpunten en elke woning werd ongeschikt verklaard. Elke kamer werd ongeschikt en onbewoonbaar verklaard terwijl de ganse woning verhuurd werd.

Op 22 april 2016 maakte de wooninspectie haar herstellvordering op.

De derde beklagde verklaarde op 24 juni 2021 samen met de tweede beklagde die zijn broer is de zaakvoerder van de eerste beklagde te zijn. Een drietal jaar daarvoor besloten ze om het hotel om te vormen naar kamers, ze verkregen daarvoor een vergunning. Sedert begin 2016 werd het hotel hoofdzakelijk verhuurd aan buitenlandse arbeidskrachten die werkzaam waren voor de

. Met hen werd een huurcontract van 9 maanden afgesloten. Hij verklaarde zich bereid om de herstellvordering uit te voeren en stelde daarmee op het ogenblik van zijn verhoor reeds een aanvang te hebben genomen. Ter staving daarvan voegde hij aan zijn verhoor een verslag van architect toe waarbij een fotocollage van reeds uitgevoerde verbouwingswerken werd gevoegd. Met brief van 5 december 2016 stelde deze architect de wooninspectie in kennis van de opvolging van de werken.

De tweede beklagde verklaarde op 24 juni 2021 dat hij alles zou controleren en de wooninspectie zou contacteren met het oog op het uitvoeren van een hercontrole.

In een tweede verhoor van 30 augustus 2018 verklaarde de derde beklagde dat een hercontrole met de wooninspectie gepland was. Met een proces-verbaal van 17 oktober 2019 deelde de wooninspectie mee nog steeds geen melding van volledig herstel te hebben ontvangen. Eenzelfde proces-verbaal werd opgesteld op 10 februari 2020.

De beklagden werden vervolgens gedagvaard.

Beoordeling

Sinds 1 januari 2021 is de Vlaamse Wooncode afgeschaft en trad de Vlaamse Codex Wonen van 2021 (VCW2021) in werking.

Het nieuwe artikel 3.34. VCW2021 bepaalt met ingang van dezelfde dag:

'Als een niet-conforme of overbewoonde woning rechtstreeks of via tussenpersoon wordt verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, wordt de verhuurder, de eventuele onderverhuurder of diegene die de woning ter beschikking stelt, gestraft met een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en een geldboete van 500 tot 25.000 euro of met een van die straffen alleen.'

Die strafbaarstelling is beperkter dan die van de Vlaamse Wooncode.

Het oude artikel 20, §1, lid 1 stelde het verhuren, te huur stellen of ter beschikking stellen van een woning strafbaar als die woning niet voldeed aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5.

Het nieuwe artikel 3.34. VCW2021 stelt het verhuren, te huur stellen of ter beschikking stellen van een niet-conforme woning strafbaar.

Een conforme woning is volgens artikel 1.3, 7° VCW2021 een woning die geen enkel gebrek als

vermeld in artikel 3.1, §1, derde lid, 2° en 3°, vertoont.

Dat artikel maakt als volgt een onderscheid tussen 3 categorieën van gebreken:

Bij de nadere bepaling van de vereisten, vermeld in het eerste lid, en de vaststelling van de specifieke en aanvullende veiligheidsnormen, vermeld in het tweede lid, hanteert de Vlaamse Regering een of meer lijsten van mogelijke gebreken die onderverdeeld zijn in de volgende drie categorieën:

1° gebreken van categorie I: kleine gebreken die de levensomstandigheden van de bewoners negatief beïnvloeden of die potentieel kunnen uitgroeien tot ernstige gebreken;

2° gebreken van categorie II: ernstige gebreken die de levensomstandigheden van de bewoners negatief beïnvloeden maar die geen direct gevaar vormen voor hun veiligheid of gezondheid, waardoor de woning niet in aanmerking zou komen voor bewoning;

3° gebreken van categorie III: ernstige gebreken die menonwaardige levensomstandigheden veroorzaken of die een direct gevaar vormen voor de veiligheid of de gezondheid van de bewoners, waardoor de woning niet in aanmerking komt voor bewoning.

Een woning is dus niet-conform als zij gebreken vertoont van categorie II of categorie III.

Het verhuren van een woning met enkel gebreken van categorie I is sinds 1 januari 2021 niet langer strafbaar.

Het is dus niet zo dat feiten van voor 1 januari 2021 in alle gevallen niet meer strafbaar zouden zijn.

Uit het principe van de toepassing van de mildere strafwet volgt wel dat de beklaagden maar veroordeeld kunnen worden als de feiten zowel op grond van het oude artikel 20, §1, lid 1 van de Vlaamse Wooncode als op grond van het nieuwe artikel 3.34. VCW2021 strafbaar zijn.

De nieuwe bepaling is de mildere strafwet, zodat de rechtbank voor feiten die dateren van voor 1 januari 2021 zal moeten nagaan of er sprake was van gebreken van categorie II of categorie III.

De vaststellingen van de wooninspectie van voor 1 januari 2021 kunnen daarvoor nog steeds gebruikt worden.

De oude en de nieuwe technische verslagen verschillen op een aantal punten van elkaar maar het principe van de toepassing van de mildere straf is daarop niet van toepassing. Deze technische bepalingen zijn opgenomen in uitvoeringsbesluiten.

Artikel 2, lid 2 Strafwetboek vindt geen toepassing wanneer een vroeger besluit wordt vervangen door een later besluit dat genomen werd ter uitvoering van dezelfde wet als het vroegere besluit.

De feiten die ingevolge het vroegere besluit strafbaar waren op het ogenblik waarop ze werden gepleegd, blijven strafbaar, zelfs indien ze ingevolge het latere besluit, genomen ter uitvoering van dezelfde wetskrachtige akte of een gewijzigde wetskrachtige akte met een ongewijzigd gebleven strafbaarstelling, ten tijde van de uitspraak geen strafbaar feit meer zouden opleveren.

Omdat inbreuken van categorie II en categorie III-IV zowel op grond van de oude als de nieuwe

strafbepalingen strafbaar zijn, is de strafbaarheidsstelling op dit punt niet gewijzigd.

Inbreuken van categorie II, III en IV die vastgesteld werden op grond van de technische verslagen zoals ze van kracht waren voor 1 januari 2021, zijn dus ook na 1 januari 2021 strafbaar.

Het is niet vereist dat het openbaar ministerie aantoont dat de vaststellingen ook op grond van het nieuwe technische verslag inbreuken van categorie II en III uitmaken.

De strafmaat is dezelfde gebleven, zodat de vraag naar de toepassing van de mildere strafwet zich op dat punt niet stelt.

Uit de vaststellingen van de wooninspectie blijkt dat de woning ongeschikt was. De feiten zijn onder de nieuwe bepalingen strafbaar gebleven.

De tweede en de derde beklaagde voeren aan dat er geen sprake is van het vereiste moreel element. Zij zouden te goeder trouw en niet onzorgvuldig hebben gehandeld.

Het misdrijf bedoeld in artikel 20, §1 Wooncode vereist geen bijzonder opzet.

Een algemeen opzet of een gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg volstaat.

De beklaagden dienen als verhuurders op de hoogte te zijn van zowel de regels als de gebrekkige toestand van hun panden. Dat was niet het geval. De wooninspecteur stelde afdoende de inbreuken vast.

De feiten onder de enige telastlegging zijn bewezen.

Toerekening

Op 31 juli 2018 trad de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft in werking.

Artikel 2 van die wet vervangt artikel 5 van het Strafwetboek. Daarmee werd de decumulregeling van het tweede lid van artikel 5 afgeschaft.

Artikel 5 Strafwetboek bepaalt nu:

Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor de misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Met rechtspersonen worden gelijkgesteld:

1° tijdelijke handelsvennootschappen en stille handelsvennootschappen;

2° vennootschappen bedoeld in artikel 2, § 4, tweede lid, van het Wetboek van Vennootschappen,

alsook handelsvennootschappen in oprichting;

3° burgerlijke vennootschappen die niet de vorm van een handelsvennootschap hebben aangenomen.

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersonen sluit die van de natuurlijke personen, die daders zijn van dezelfde feiten of eraan hebben deelgenomen, niet uit.

Het oude artikel 5 bevatte een strafuitsluitende verschoningsgrond ten gunste van de persoon die de minst zware fout had begaan wanneer het misdrijf niet wetens en willens werd gepleegd.

Gelet op artikel 2 Strafwetboek blijft wat betreft feiten gepleegd vóór 31 juli 2018 de decumulregel van toepassing als meest gunstige toestand voor de beklaagde die de fout niet wetens en willens zou hebben gepleegd en evenmin de 'zwaarste fout' pleegde.

Krachtens het oude artikel 5 Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

De gepleegde misdrijven hebben een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel of de waarneming van de belangen van de vennootschap of zijn voor haar rekening gepleegd.

Cumulatie in de vervolging van rechtspersonen en natuurlijke personen is mogelijk. Wanneer de geïdentificeerde natuurlijke persoon het misdrijf wetens en willens heeft gepleegd, dan kan hij samen met de rechtspersoon veroordeeld worden (art. 5, tweede lid, Sw.).

Uit het dossier blijkt dat de tweede en de derde beklaagde de zaakvoerders waren en de beslissingsmacht hadden in de eerste beklaagde.

Zij pleegden de misdrijven wetens en willens. Wetens in de zin dat hij kon weten dat hij misdrijven pleegde, en willens, in de zin dat zij zich niet op een rechtvaardigingsgrond kunnen beroepen. De tweede en de derde beklaagde kunnen dus samen met de rechtspersoon worden vervolgd en veroordeeld.

De gepleegde misdrijven hebben een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel of de waarneming van de belangen van de vennootschap of zijn voor haar rekening gepleegd.

Zij haalde ook voordeel uit de verhuring. Ook de rechtspersoon is dus strafrechtelijk verantwoordelijk.

Straffen

De feiten zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd.

De Vlaamse Wooncode beoogt uitvoering te geven aan het fundamenteel recht op menswaardig

wonen (artikel 4 Wooncode / artikel 1.5. Vlaamse Codex Wonen 2021).

Artikel 23 van de Belgische Grondwet bepaalt dat ieder het recht heeft een menswaardig leven te leiden en dat de wet of het decreet daartoe, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten waarborgt. Die rechten omvatten onder meer het recht op een behoorlijke huisvesting.

De overheid doet belangrijke inspanningen om dit recht te waarborgen o.m. door sociale huisvesting te organiseren, door minimumkwaliteitseisen voor woningen te bepalen en een wooninspectie te organiseren... Grote bedragen gemeenschapsgelden worden daarin geïnvesteerd.

Van diegene die een woning verhuurt mag verwacht worden dat hij te allen tijde inspanningen levert en zich minstens aan de opgelegde kwaliteitsnormen houdt. Zo niet wordt het fundamenteel recht op een behoorlijke huisvesting aangetast, komen mogelijk mensenlevens in gevaar en wordt de gezondheid van doorgaans maatschappelijk kwetsbare huurders in gevaar gebracht. Des te meer gold dit in casu nu buitenlandse arbeidskrachten in de woning woonden en zij meestal afhankelijk zijn van de goodwill van de verhuurder. Ook en zochten er onderdak naar aanleiding van een faillissement.

Elk van de beklaagden moet beseffen dat zij bij het verhuren niet alleen de lusten maar ook de lasten moeten dragen en hun verantwoordelijkheid moeten nemen.

Bij het bepalen van de geldboete houdt de rechtbank rekening met het financiële motief dat aan de misdrijven ten grondslag lag en het gegeven dat de beklaagden inmiddels vrijwillig tot integraal herstel overgingen.

Bovendien moet rekening worden gehouden met de maatschappelijke kost die door de beklaagden veroorzaakt wordt in de vorm van de noodzakelijke inzet van mensen en middelen voor de handhaving. De inzet van inspectiediensten, politie en justitie betekent voor de gemeenschap een grote kost.

Gelet op het blanco strafrechtelijk verleden in hoofde van de eerste beklagde, het inmiddels verstreken tijdsverloop sedert de vaststelling van de feiten ten slotte gelet op de voorliggende stukken waaruit blijkt de eerste beklagde inmiddels de nodige inspanningen heeft verleend om de herstellvordering vrijwillig en integraal uit te voeren en zij daarvoor ook de kosten heeft gedragen, oordeelt de rechtbank dat kan worden ingegaan op de vraag van deze beklagde om haar de gunst van de opschorting te verlenen.

Namens de tweede en de derde beklagde werden in ondergeschikte orde geen gunstmaatregelen verzocht. De hierna bepaalde geldboeten komen tegemoet aan het beoogde preventieve en repressieve doel. Gelet hun gunstig strafrechtelijk verleden en het inmiddels verstreken tijdsverloop sedert de vaststelling van de feiten, kunnen deze geldboeten volledig met uitstel worden verleend. De tweede en de derde beklagde voldoen aan de wettelijke voorwaarden om de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging te kunnen genieten.

De tweede en de derde beklaagde moeten een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 200 euro (met opdecimen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De eerste, de tweede en de derde beklaagde moeten een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand" (artikel 4 § 3 en artikel 5 §§ 1 en 1 van de Wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand). Deze bijdrage bedraagt 20 euro.

De eerste, de tweede en de derde beklaagde moeten ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 50 euro.

Verbeurdverklaring vermogensvoordeel

Het openbaar ministerie vordert in de dagvaarding de bijzondere verbeurdverklaring van het bedrag 48.640 euro. In de dagvaarding wordt niet verduidelijkt lastens welke beklaagde dit bedrag gevorderd wordt.

Op de terechtzitting van 15 juni 2021 stelde het openbaar ministerie dat dit gevorderde bedrag lastens elke beklaagde wordt gevorderd waarmee de rechtbank aanneemt dat lastens elke beklaagde het bedrag van 16.213,33 euro gevorderd wordt gelet op het persoonlijk karakter van de straffen en de beklagden derhalve niet hoofdelijk veroordeeld kunnen worden tot deze bijkomende straffen.

Overeenkomstig artikel 42, 3° Strafwetboek kunnen de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, worden verbeurdverklaard.

De huurgelden zijn vermogensvoordelen die de eerste beklaagde rechtstreeks uit de bewezen verklaarde misdrijven verkreeg.

Voor de berekening ervan moet geen rekening worden gehouden met kosten die gemaakt werden om de illegale vermogensvoordelen te bekomen.

De rechtbank is van oordeel dat gelet op de stukken zoals voorgelegd door de tweede en de derde beklaagde en het pleidooi van de lasthebber ad hoc op de terechtzitting van 15 juni 2021 dat de huuropbrengsten telkenmale gefactureerd werden en uitsluitend voor rekening van de eerste beklaagde werden geïnd, hetgeen aannemelijk voorkomt en door de gegevens van het strafdossier niet wordt tegengesproken, enkel de eerste beklaagde veroordeeld dient te worden tot de verbeurdverklaring van het lastens haar gevorderde bedrag van 16.213,33 euro.

Het kan immers principieel niet aanvaard worden dat veroordeelden in het bezit gelaten worden

van de voordelen of winsten die zij uit het verhuren van een ongeschikte en onbewoonbare woning haalden en dit gedurende een lange termijn. Misdrijven plegen mag immers niet lonend zijn. Dit zou een verkeerd signaal zijn ten aanzien van burgers en bedrijven die wel de wet naleven, correct handelen en daartoe inspanningen en investeringen doen. Het zou dus ook de geloofwaardigheid van, en het vertrouwen in de overheid ondermijnen.

De verbeurdverklaring dringt zich op lastens de eerste beklaagde.

De vordering tot verbeurdverklaring lastens de tweede en de derde beklaagde wordt afgewezen als ongegrond.

BURGERRECHTELIJK

Gelet op het mogelijke bestaan van schade veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf worden de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

WOONHERSTEL

De rechtbank stelt vast dat de herstellvordering gelet op het proces-verbaal van de wooninspectie van 10 februari 2021 inmiddels zonder voorwerp is geworden.

Om deze redenen, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;

art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;

art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;

art. 1, 2, 3, 5, 7, 7bis, 38, 39, 40, 41, 41bis, 42, 43bis, 66, 100 Strafwetboek;

art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;

art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;

art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;

art. 1 (§1, 1° en §2), 3, 5, 6, 13, 18bis van de Wet van 29 juni 1964;

art. 1 (§1, 2° en §2), 8, 14 van de Wet van 29 juni 1964;

alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis

de rechtbank, recht doende **op tegenspraak**,

STRAFRECHTELIJK

Ten aanzien van

Verklaart de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, bewezen.

Gelast de **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling ten voordele van gedurende een termijn van **3 jaar** vanaf heden.

Verklaart **verbeurd** overeenkomstig art. 42,3° en 43bis Sw. een bedrag van **16.213,33 euro**, zijnde de vermogensvoordelen.

Veroordeelt de beklagde partij tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt de beklagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 50 euro.

Ten aanzien van

Verklaart de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, bewezen.

Veroordeelt de beklagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten tot een **geldboete van 4.000 euro**, zijnde 500 euro vermeerderd met 70 opdecimen, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor de opgelegde **geldboete** voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt de beklagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt de beklagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 50 euro.

Ten aanzien van

Verklaart de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten tot een **geldboete van 4.000 euro**, zijnde 500 euro vermeerderd met 70 opdecimen, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor de opgelegde **geldboete** voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 50 euro.

KOSTEN

Veroordeelt de eerste, de tweede en de derde beklaagde hoofdelijk tot de **gerechtskosten** voor het openbaar ministerie, begroot op 347 euro.

HERSTEL

Verklaart de herstellvordering zonder voorwerp.

BURGERRECHTELIJK

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken in buitengewone openbare zitting op 30 juni 2021 door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI:

- _____, rechter

in aanwezigheid van een magistraat van het openbaar ministerie,
met bijstand van griffier _____.